Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Krohn, J.; illustreret af Erik Henningsen.
Titel | Title:	Spolerius : Fortælling for Børn
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Ernst Bojesens Kunstforlag, 1884
Fysiske størrelse | Physical extent:	25 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

J. Krohn.

Spolerius.

1884.

15.-269.
4°

Pegrot.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020710137

Spolerius

Fortælling for Børn

af

J. Krohn.

Illustreret af Erik Henningsen.

Ernst Bojesens Kunstforlag
Kjöbenhavn.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Spolerius

Fortælling for Børn

af

J. Krohn.

illustreret af

Erik Henningsen.

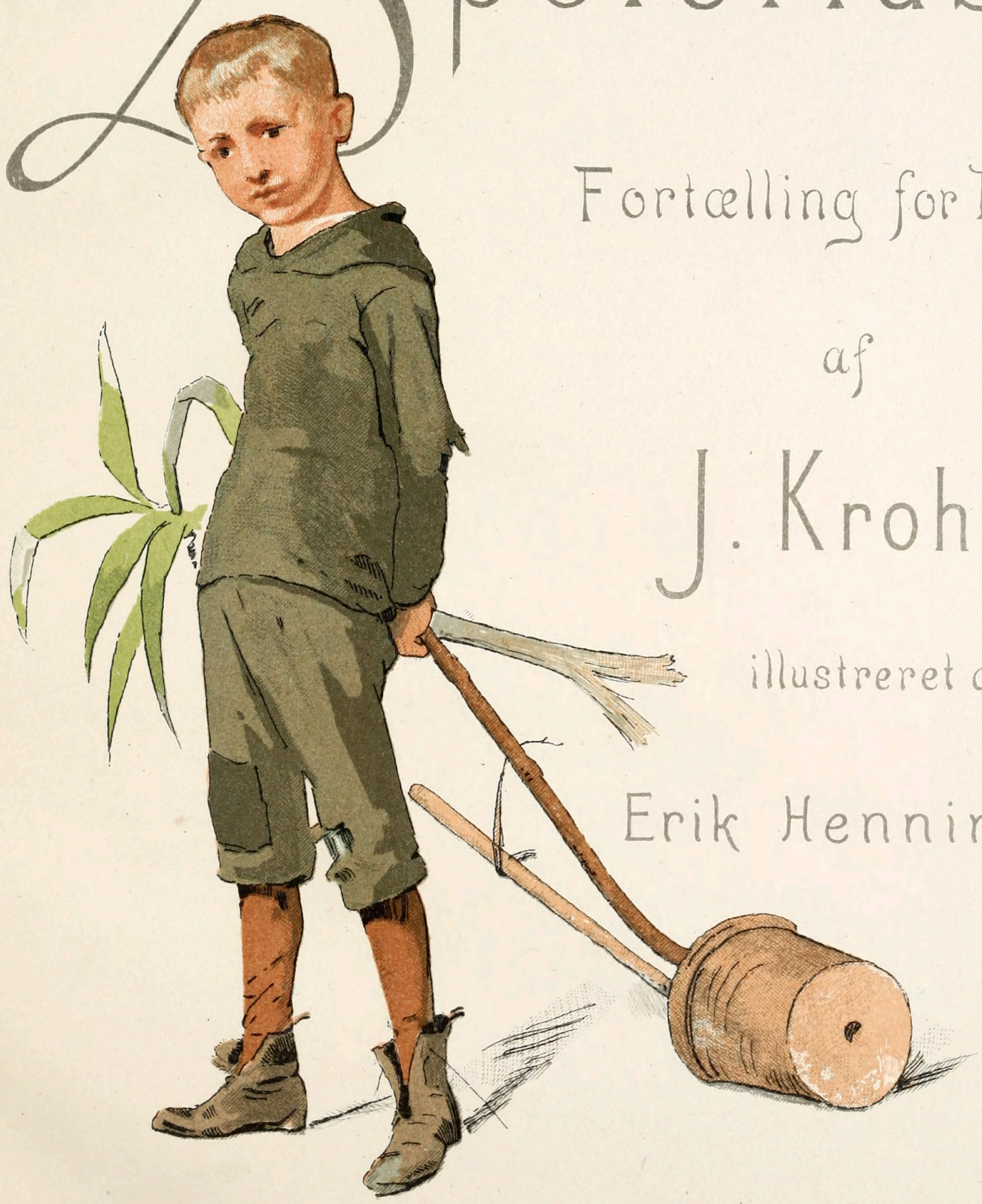

Ernst Bojesens Kunstforlag Kjøbenhavn

1884

Chr. J. Catoe lith. Ethl. Kjøbenhavn

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

polerius var en dansk Dreng. Navnet lyder rigtignok meget udenlandsk; men det var heller ikke hans rigtige Navn, men et Navn, som man havde givet ham, da man saa', hvordan han var. Hans virkelige Fornavne vare: Jens Julius Frejr Skjold Rolf; men han blev aldrig kaldt andet end Spolerius, fordi han var saa slem til at spolere og ødelægge, at han vist aldrig har haft sin Mage heri. — Og lad os alle sammen haabe, at vi ikke kjende en Dreng, som blot ligner ham noget!

Han havde selv lært sig sin skrækkelige Kunst. Der boede ganske vist en Smed inde ved Siden af; men længe førend han var stor nok til at kikke fra Vinduet ind i Nabogaarden og se paa Smedene og lære at hamre og dundre og slaa løs, længe før den Tid havde han begyndt paa sine Ødelæggelser. Som ganske lille kunde han sidde paa sit Tæppe paa Gulvet og være saa rød i Hovedet som en kogt Reje af Anstrængelse for at brække sine første Stykker Legetøj itu og af Ærgrelse over, at han des værre endnu ikke havde Kræfter dertil. Men det varede ikke længe, før hans smaa Næver arbejdede aldeles brillant, og man vilde blive meget forundret, hvis man fik at vide, hvor lille han var, da han som en Slags Svendeprøve hamrede sit Sølvbæger fladt.

Hans Forældre og hans tre Søstre og hans Bedstemoder og hans to Onkler og tolv Tanter, de havde naturligvis alle sammen haabet, at efterhaanden som han blev større og fik Fornuft, saa vilde han nok voxe fra denne mærkelige Voldsomhed og Lyst til at

ødelægge; men de tog fejl, han voxede ikke derfra, han voxede tvært imod mere og mere dertil og blev kun værre og værre til at spolere, for hvert Aar der gik, og jo større og farligere han blev.

Det er ikke fornøjeligt at fortælle lidt nærmere om hans umaadelige Ødelæggelser; men det hører jo med til Historien.

Først og fremmest ødelagde han da alle sine egne Ting. Legetøj ejede han aldrig, kan man rolig sige; thi den Tid, der gik, fra han fik et Stykke Legetøj, og til han havde brækket det i Stykker og kastet Stykkerne bort, den var saa kort, at den slet ikke kunde regnes. Og hans Klæder, de saa' al Tid ud som det værste Grisetøj, og der blev dog vasket og syt og stoppet paa dem saa meget, som vilde være nok til fjorten Drenge af den almindelige Slags. Men han nøjedes heller ikke med at søle og flænge Tøjet saa galt, at det næsten var ubegribeligt, hvordan han fik det gjort, nej, han kunde endogsaa finde paa at more sig med at dreje sine Knapper rundt, til de sprang af, eller med at poste Vand i en ganske ny Kaskjet eller med at pille sin Straahat op, saa den blev til en lang Slange, som han kunde faa Killingerne til at rende efter, — og hvad kunde saa holde? Glas og Porcellæn kunde han nu aldeles ikke have noget at gjøre med, dertil var han alt for vild og voldsom; det var formelig, som om han blot behøvede at se paa den Slags skøre Ting, for at de skulde forgaa. Han havde besørget saa mange Glas og Over- og Underkopper og dybe og flade Tallerkener, at han nu maatte spise paa Tin og drikke af Tin, og hans Service var endda saa forslaaet og forhakket, at den tydelig nok viste, at den ikke kunde tilhøre nogen anden end Spolerius.

Men det blev ikke derved. Det var ikke nok for en Karl som ham kun at spolere sine egne Sager; sine Søstres Ting maatte han naturligvis ogsaa ødelægge, naar han kunde faa fat paa dem. Han væltede deres Syæsker og pillede deres Strikketøjer i Uorden, og han kom som en Røver over deres store, nydelige og velindrettede Dukkehus.

Og derved blev det da heller ikke. Nej, alt, alt i hans Hjem, alt i Huset og i Gaarden og i hans Faders herlige, lille Have, alt svævede bestandig i den største Fare for hans tankeløse Vildskab og aldeles ufattelige Ustyrlighed. Det var, som om han troede, at det nødvendig hørte med til at lege i Gaarden, at man jog Hovedet eller Benene gjennem et Kjældervindue eller faldt paa Ryggen i Rendestenen. Og Haven — den smukke, fredelige Have med alle Vorherres stille Blomster — ja, den led frygtelig under hans Kløer og skammelige Fodtrin, lige fra han begyndte Foraaret med at træde midt op i Krokusbedet og knuse de smaa Krokus, som stod og skinnede saa gule og glade i Foraarssolen, og lige til han ved Efteraarstider uden at tænke det mindste derved kunde staa og slaa løs paa de sidste Roser med en af sine Kattekjæppe for at se deres Blade flyve for Vinden.

Men han var dog allerværst oppe i Stuerne, hvor der var mest at tumle med, ja, hans Moder kunde næsten ikke holde sine Stuer i Orden for hans Skyld. At hale Klokkestrænge af Led, saa ingen kunde ringe, før der havde været en Mand og gjort dem i

Stand, at gynge i Gardinerne, til Gardinet og han laa paa Gulvet, at slaa en Bold i en tændt Lampe eller ramme et Spejl med en Keglekugle, at løbe med fuld Kraft imod Pigen, naar hun kom med en Bakke med Kaffekopper, at rage ved de udmærket smukke og til Dels meget sjældne Smaating paa hans Moders Skrivebord, indtil de svømmede i Blæk, — alt saadant og alt lignende forstod han fortræffelig, og hvad han forstod til Fuldkommenhed, det var at vælte. I sin vilde Voldsomhed havde han vist væltet alt, hvad der overhovedet kunde rokkes, alt lige fra det forgyldte Taffelur paa Konsolen og til Spyttebakken i Krogen. Selv om Tingene vare lidt til Vejrs, gjorde det ikke noget; han var saa udmærket til at krybe op, at han vist med Tiden kunde blive Bjærgbestiger. Han havde væltet Urtepotter fra Vindueskarmen ned paa Gaden, lige meget om Vinduet stod aabent eller ej, han havde væltet en Vase til 380 Kroner, han havde væltet det store Glas med Guld- og Sølvfiske, saa Fiskene sprællede paa Gulvtæppet, og han havde væltet Kanarifuglenes Bur, da begge Hunnerne laa paa Æg. Frem for alt var han en stor Stoleslagter; thi der var vist ikke mange Stole i Huset, som ikke vare blevne limede og istandsatte, fordi de havde været under hans rædselsfulde Behandling. Det var aldeles storartet, hvad han ødelagde, og det grænsede til det vidunderlige, hvad han kunde finde paa i sin bundløse Kaadhed; om det saa var at plukke den udstoppede Falk paa Skabet i Spisestuen, saa var ogsaa det faldet ham ind en Dag, da det regnede, og han ikke kunde komme ud.

Men det er ikke til at udholde at opregne alle hans Bedrifter, og desuden spørger man vist ogsaa, om hans Forældre da ikke alvorlig havde forsøgt at kurere ham. Men det havde de forsøgt meget alvorlig. — Da det er ubehageligt nærmere at omtale deres Forsøg, maa det være nok at fortælle, at hans Fødselsdag i flere Aargange var bleven oversprungen, ja, sin sidste Fødselsdag havde han endogsaa for en Del maattet højtideligholde i Hullet. Men hverken dette eller de andre Forsøg, som vi ikke ville omtale, hjalp det mindste; han var og blev Spolerius.

Det var, som om der boede en Trold i ham, en overmaade farlig Trold, som led af den frygteligste Væltesyge, og hvis Fingre kløede efter at brække hele Verden i bare smaa Stykker og saa kaste det alt sammen bort. Anderledes kunde man næsten ikke forklare sig det, naar han den ene Dag kunde være med til at forære sin Moder en dejlig Palme som Fødselsdagsgave og være glad over, at han var med dertil, og saa næste Dag kunde give sig til at lege Vogn med Palmen og kjøre saadan rundt med den, at den blev aldeles spoleret.

* * *

Han var naturligvis en stor Sorg for sine Forældre. Men Livet har heldigvis ogsaa Glæder foruden Sorgerne, — ellers holdt man det heller ikke ud —, og hans Faders største Glæde det var, naar Henrik Jensen kom.

Henrik Jensen var Spolerius's Faders bedste Ven, og det var en gammel Historie. De havde al Tid været udmærkede Venner, lige fra de som to smaa, hjulbenede Drenge trillede ét og samme Tøndebaand rundt i Gaarden uden nogen Sinde at komme op at skjændes om Tøndebaandet. Bestandig havde de fulgt hinanden som Drenge i Venskab og Enighed; de gik i Skole sammen og til Dans og Svømning sammen, al Tid maatte de to være sammen. De delte ondt og godt med hinanden, som man siger; de havde Mæslinger paa samme Tid, og de ejede i Forening Byens største Samling Tinsoldater, som de vare fuldkommen lige gode om. De kunde imidlertid ikke vedblive at gjøre hinanden Følgeskab, saa gjærne de vilde, omsider maatte de skilles. Spolerius's Fader regnede aldeles brillant og skrev en Haandskrift, der saa' ud som Tryk, han blev derfor en udmærket Kontormand, medens Henrik Jensen holdt saa meget af Vandet, at han bestemte sig til at blive Sømand. Det havde ogsaa været en god Bestemmelse, for nu var han Kaptajn paa et smukt, stort Skib, som hed »Svanen«. Men om de endogsaa saaledes vare skilte fra hinanden, saa vedblev de dog at være Perlevenner, — man faar heller aldrig bedre Venner end dem, man har været Ven med som lille, og at være Ven med nogen hele Livet igjennem, det er saa fornøjeligt, og det er ogsaa saa smukt! Og da Spolerius's Fader og Henrik Jensen naturligvis kun sjældent kunde ses paa Grund af Henrik Jensens bestandige Rejser, saa er det jo let at forstaa, at de begge to blev ligefrem aldeles henrykte, naar »Svanen« kom hjem, og Henrik Jensen besøgte Spolerius's Fader. Det var opmuntrende at se de to Venner ved en saadan Lejlighed; de kunde ikke nøjes med at sige hinanden god Dag én Gang, de maatte sige det syv eller otte Gange, og de slog hinanden paa Skuldrene og tog hinandens Hænder og trykkede dem og rystede dem og sagde: »Gamle Ven! Gamle Ven!«

Henrik Jensen var nu ogsaa en udmærket Person. Naar han traadte ind ad Døren i sin mørkeblaa Sømandsdragt af fint Klæde og med en Guldkjæde i Vesten saa tyk som en Hundelænke og med et Ansigt, som al Tid var lige fornøjet og lige rødt af Vind og Vejr, og naar han saa lo helt op i Bakkenbarterne af Glæde over at se dem alle sammen igjen og begyndte at snakke lystig op med en Stemme, som kunde høres over hele Huset,

— ja, saa var det rigtignok, som om han havde taget noget af Solskinnet ude paa Søen med sig og noget af Vandets Friskhed og glade Skum. Der kom strax Liv i Huset og en Vinflaske paa Bordet, og Henrik Jensen og Spolerius's Fader sad sammen i Sofaen og talte og lo og klinkede. »Naa, gamle Ven,« sagde saa Henrik Jensen, »fortæl mig nu, hvordan du har haft det siden sidst! Fortæl mig først dine Sorger og Ærgrelser, for at jeg kan tage dem med mig, du, og kaste dem i Vandet for dig, saa snart jeg igjen kommer ud af Havnen! Og fortæl mig saa dine Glæder, for at jeg kan have noget at tænke paa, mens jeg spanker om paa »Svanens« Dæk og aldrig faar en Avis med Nyheder i, for ude paa Søen render der ingen Aviskoner om paa Vandskier! — Skaal, gamle Ven! Gamle Ven!«

* * *

I to Aar havde »Svanen« ikke været ved Danmarks grønne Kyster, da ringede det muntert paa Dørklokken en Søndag Formiddag; det var Henrik Jensen. Der blev stormende Jubel og stor Modtagelse, saa snart de saa' ham træde ind ad Døren med sit glade Ansigt og saa belæsset med Pakker, at han maatte lægge nogle af dem fra sig, før han kunde tage sin høje Hat af, — »Land-Hatten«, som han kaldte den, fordi han aldrig havde den paa om Bord i »Svanen«, for dér kunde den let blæse af og gaa i Søen. Men under den almindelige Glæde var Henrik Jensen selv dog allergladest af dem alle, han var lige ved at gaa bag over af Henrykkelse, mens han gav dem Haanden, saa de kunde føle det, og hilste paa dem med sin stærke Stemme: »God Dag, gamle Ven! God Dag, kjære, lille Frue! God Dag, Smaapiger! Naa, hvor I er voxet! God Dag, alle sammen! God Dag, gamle Ven! God Dag! God Dag!«

Snart efter sad Henrik Jensen paa sin sædvanlige Plads i Sofaen, og Spolerius's Fader stak Proptrækkeren i Vinflaskens Told, først da kom Spolerius. Han havde nemlig været

inde for at blive klædt om, fordi han havde sat sig med sin lysegraa Søndagsdragt paa en Bænk, som lige var malet grøn.

»Naa, Spolerius, er du dér!« sagde Henrik Jensen og lagde sin store Haand saa venskabelig paa Spolerius's Skulder, at Spolerius nær var styrtet.

»Nu er du vel blevet »rar Dreng«, Spolerius?« vedblev han. »Sidst jeg var her, var du min Sandten en farlig Kanin.«

Spolerius svarede ikke noget; dertil havde han overmaade gode Grunde. Den foregaaende Dag havde han ramt Havetermometret med en Sten og knækket sin Bedstemoders Paraply, som han havde leget med i Entreen, og mistet sin ene Støvle, uden at det var nogen muligt at finde den eller begribe, hvordan han kunde kaste den bort, og samme Dag havde han haft fat paa sin Moders Kniplebræt og moret sig med at lade Knappenaalene marchere som Soldater og holde Slag.

Altsaa Spolerius sagde ikke noget; men hans Fader sagde: »Lad os ikke tale om ham, min gamle Ven! Lad os slet ikke tale om ham! Det er det bedste.«

»Hvad for noget!« udbrød Henrik Jensen. »Det var en ubehagelig Efterretning!« — Hans muntre Ansigt blev ganske alvorligt, mens han saa' op og ned ad Spolerius og fløjtede med det samme. Men det var en ganske aparte Fløjten, som han vist havde lært paa sine Sørejser; den lød akkurat, som naar Stormen piber og hviner i et Skibs Tovværk under et heftigt Uvejr.

Saa passiarede Spolerius's Fader og Henrik Jensen videre, og Henrik Jensen spurgte og spurgte og fik at vide, hvordan de to Aar vare gaaede for dem, og hvordan de alle havde haft det, — ogsaa hvordan Spolerius havde haft det; for han bad udtrykkelig om at faa »nøjagtig Besked om Knægten«.

»Og saa var det disse Smaating!« sagde Henrik Jensen omsider og hentede Pakkerne, som han havde stablet op ude i Entreen. Han kom nemlig aldrig hjem fra en Rejse uden at bringe Foræringer med til dem alle sammen.

Chr. J. Cato lith. Etbl. Kjøbenhavn.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

»Du er som sædvanlig alt for god,« sagde Spolerius's Fader, »det er alt for galt.«

»Vist ikke nej, gamle Ven!« svarede Henrik Jensen. »Jeg er her jo aldrig til Juleaften, saa maa jeg jo holde Juletræ, naar jeg kommer.« Og saa begyndte han at forære.

Det var sjældne, udenlandske Sager, som Henrik Jensen havde ført hjem til dem; man lod nok være at kjøbe saadanne Ting i Butikerne her til Lands, for dér fandtes de ikke.

»Naa, Spolerius, kom saa du!« sagde Henrik Jensen, da de andre havde faaet deres Gaver.

Men Spolerius's Fader sagde strax: »Nej, paa ingen Maade! Ham maa du ikke forære det allermindste, Henrik Jensen! Det var dog for galt, om han skulde rive saa udmærkede Ting i Stykker, og det vilde han lige strax gjøre, det véd vi jo. Han maa ikke faa noget.«

»Tvært imod!« svarede Henrik Jensen ganske rolig. »Tvært imod! Spolerius skal just have noget rigtig fint og elegant.« Og saa tog han en Æske og et Stykke Legetøj frem.

Æsken var ganske overordentlig nydelig; den var helt bedækket med Sneglehuse, der skinnede som Guld og Sølv paa én Gang. Legetøjet bestod af nogle Fugle, som vare lavede af virkelige Fuglefjer med glimrende Farver; de sad i et grønt Træ, og naar man trykkede paa en Knap, fløj de rundt fra Gren til Gren og kvidrede en glad Fuglesang. Det var et udmærket smukt og næsten utroligt Kunstværk.

»Værsgo, Spolerius! Tag disse Ting! De er dine,« sagde Henrik Jensen. »Men hør nu, min noget yngre Ven, vil du saa vise mig den lille Villighed at lægge godt Mærke til, hvad jeg nu siger dig? Jeg skal bestræbe mig for at være klar i Talen. Altsaa — jeg siger for det første, at jeg ser her op i Morgen, — og for det andet siger jeg, at, naar jeg kommer i Morgen, saa vil jeg se disse Sager, som du nu har faaet, — og saa siger jeg for det tredje, at hvis jeg i Morgen faar at se, at du har ødelagt disse Sager, saa — saa sker der noget!«

Derpaa fløjtede Henrik Jensen igjen en Uvejrs-Fløjten for Spolerius, og den var meget værre end den forrige; det var, som om en ren Orkan peb og hylede i Takkelagen paa et meget stort Skib. Saa sagde han Farvel og gik. —

Den næste Dag, just som Uret slog halv fire, kom Henrik Jensen i største Hast. Han trak et meget stort, gult Lommetørklæde op og tørrede hele Hovedet, saa forsvedt var han af sit Hastværk. Han fortalte, at »Svanen« skulde af Sted igjen, og at Vinden var fortræffelig, og at han ikke havde Tid til at sætte sig saa meget som paa Kanten af en Stol, men maatte sige Farvel i en strygende Fart.

»Tag saa dine Ting frem, lille Spolerius!« sagde han derpaa. »Men lad det gaa lidt muntert!«

Spolerius følte sig ikke rigtig vel, men han maatte jo forevise baade Æsken, som Bunden var slaaet ud af, og hvorpaa der ikke mere sad et eneste Sneglehus tilbage, og Fuglene, som vare saaledes maltrakterede, at de ikke lignede sig selv; de havde hverken Hoved eller Hale, flere af dem vare aldeles væk, og deres kunstige Maskineri var der ikke mere Tanke af.

»Naa saadan! Ja, saa maa vi af Sted!« sagde Henrik Jensen. Og inden Spolerius rigtig forstod, hvad der »skete«, var han ude paa Gaden med Henrik Jensen, som holdt hans Haand i sin store, faste Haand og gik rask til med ham ned ad Gaden og om ad de to næste Gader og saa til venstre over den store Plads, ned til Havnen og om Bord i »Svanen«, hvor Spolerius blev sat ind i et lille Lukaf uden nogen som helst nærmere Forklaring. Lidt efter hørte han, at der blev halet i Tove og trukket i Kjæder, han mærkede, at Skibet begyndte at gynge, og han hørte Vandet skvulpe, — saa forstod han, at »Svanen« sejlede, og at han var med.

* * *

Var Afrejsen gaaet i en Haandevending, saa fik Spolerius til Gjengjæld god Tid til at tænke over den, medens »Svanen« sejlede og sejlede Dag og Nat, og han bestandig var indelukket i sit Lukaf. Det var ikke nogen stor eller fin Stue, han havde faaet; Lukafet havde sidst været beboet af en Bavian og to mindre Aber, som Henrik Jensen havde taget med fra de varme Lande til den zoologiske Have. Der var ikke noget Vindue, men kun en Luge, som stod aaben i godt Vejr, men blev lukket til i ondt Vejr, og da sad han i fuldstændigt Mørke paa sin Madras, — hvis han da kunde sidde stille, og Skibet ikke tumledes saaledes af Havet, at han trillede omkring som en Keglekugle.

Det var rigtignok alt andet end en fornøjelig Sørejse for Spolerius; det var ligefrem som en lang Sortehulstur. Han maatte holde sig selv med Selskab; Henrik Jensen saa' han aldrig og heller ikke nogen af »Svanens« Mandskab undtagen Kokken med det lange, røde Skjæg. Han var den eneste, som kom til ham; men ham skulde Spolerius ikke have megen Fornøjelse af at tale med, for han var Englænder og forstod ikke et Ord Dansk. Nej, Spolerius havde det ikke synderlig muntert, han levede ganske som en ensom Fange, og hver evige Middag kom Englænderen med gule Ærter, og Spolerius var vis paa, at Henrik Jensen godt vidste, at han ikke kunde udstaa Ærter.

Det eneste, Spolerius havde til at fordrive Tiden med, var at kikke op gjennem Lugen og se paa Himlen og se, hvordan Skyerne drog hen over den; naar han en Gang imellem saa' en Maage blot et Øjeblik, da var det en ganske overordentlig stor Fornøjelse for ham. Ellers havde han kun én eneste Fornøjelse, og det var at høre efter, naar Matroserne somme Tider om Aftenen spillede paa Harmonika og sang dertil oppe paa Dækket; men selv denne Fornøjelse blev noget forstyrret. Der var nemlig en af deres Sange, som han ikke rigtig kunde holde ud at høre, og den sang de saa tit; den begyndte saaledes:

En Sang for dem der hjemme!
Tra la la la la la-a!
Dem kan man aldrig glemme!
Hurra! Hurra! Hurra-a!

Chr. J. Catoplitz Etbl. Kjøbenhavn

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Naar han hørte den Sang, kom han al Tid til at længes efter dem der hjemme, og da sad han og græd og syntes, at han havde det helt forfærdelig. Han haabede ogsaa, at Rejsen snart var forbi, saa han kunde komme hjem igjen. Men Rejsen varede ved, »Svanen« sejlede videre og videre, og Spolerius fortsatte sin bedrøvelige Sejlads, som der ikke er meget at fortælle om, da den ene Dag lignede den anden paa en Prik. —

Endelig og omsider aabnede Henrik Jensen en tidlig Morgen Døren til hans Lukaf og sagde: »Kom saa ud, Spolerius!«

Han troede, han var hjemme, og kom ud i den største Hast. Skibet laa stille ved Land; men det var ikke ved Danmark. Det var et fremmed Land, det kunde han se paa Palmetræerne, som han kjendte fra en af de mange Billedbøger, han havde revet itu, og at det var et af de varme Lande, kunde han føle, for det var, ligesom der hele Tiden blev hældt kogende Vand ned over ham, saa varmt var det, og Solen skinnede, saa Luften dansede for Øjnene af ham. Henrik Jensen havde ogsaa en ganske tynd, hvid Dragt paa og en Straahat med en kæmpestor Skygge, og det lod til, at det ikke var nok med Hatteskyggen, for han havde desuden en stor, rød Paraply for Solstraalernes Skyld.

Hvor varmt det ogsaa var, syntes Spolerius dog, at det var dejligt igjen at komme ud i Luften. »Nu er jeg bleven artig, Henrik Jensen!« skyndte han sig at sige.

Men Henrik Jensen svarede blot: »Det er der ingen, som spørger om, min dejlige Dreng!« Saa tog han Spolerius ved Haanden og gik hurtig i Land med ham.

Der var adskillige udenlandske Mærkværdigheder at se paa, da de kom i Land; men i Hastværket lagde Spolerius kun Mærke til en Neger, som ikke havde andet paa end et Par grønne Buxer og en Ring i Næsen. Mere fik han ikke set, før Henrik Jensen til hans store Forundring og Overraskelse satte ham op paa en Kamel og satte sig selv op bag ved ham og lod Kamelen løbe.

De red rask til, ind i Landet. Det gik i en Fart for Kamelen, den jog af Sted paa sine lange Ben, saa det var en Lyst, og betænkte den sig et Øjeblik, fik den strax af Henrik Jensens røde Paraply. Det var en ganske morsom Ridetur; men Spolerius kunde dog ikke rigtig more sig, for han vidste jo ikke, hvad det hele havde at betyde, og hvad det vilde blive til. Og Henrik Jensen gav ham ingen Besked derom, han sagde ikke et Muk til ham. Der var da ikke andet at gjøre for Spolerius end at holde sig fast paa Kamelen og se sig om. Men der var nu ikke meget at se paa, for Palmetræerne hørte snart op, mens de fór af Sted paa Kamelen, og saa var der kun smaa Buske, lidt Græs og Tidsler, og derpaa hørte ogsaa de op, og saa blev det alt sammen til det bare Sand. Der var ikke andet at se end Sand og Sand og Sand og bare Sand til alle Sider — slet ikke andet.

Da stoppede Henrik Jensen Kamelen, steg af og satte Spolerius ned paa Sandet.

»Se saa, Spolerius!« sagde han. »Nu er du i *dit* Land! Du er i Ørkenen. Den passer saa mageløst for dig, for her er slet ikke noget, som du kan ødelægge, for her er

slet ingen Ting — undtagen Sand, og Sandskornene kan du dog vist ikke knuse mindre, skjønt du har nogle farlige Kløer. — Nej, Ørkenen, du, den tomme Ørken, det er *dit*

Land! Det er det eneste Sted, hvor man rolig kan lade dig gaa! Værsgo! Nu er du her! Du skulde blot have været her for længe siden.«

»Og her er dine Fødevarer!« sagde Henrik Jensen fremdeles og tog en Flaske og en Pose ned fra Kamelens Ryg. »Her har du en Flaske udmærket godt Vand og en Pose Skibstvebakker. Tvebakkerne er dygtig haarde, de er ikke lette at brække itu; men saa har du jo dem til at holde dine rare, smaa Næver i Øvelse med.«

I sin Forskrækkelse brast Spolerius naturligvis i et voldsomt Skraal. Men Henrik Jensen sagde kun: »Vær saa artig, unge Mand! Du har Lov til at brøle lige saa længe, du vil, og til at stige til de højeste Toner; her er jo ikke nogen, som du kan forstyrre dermed, for der kommer aldrig et Menneske i Ørkenen. Og du maa tude lige saa store Taarer, du kan; det gjør ikke noget, de vil strax tørres i det dejlige, dybe Sand. Det er det behagelige ved at være i Ørkenen.«

»Aa, Henrik Jensen — —!« bad Spolerius grædende.

»Ja, nu er det lidt for sent at sige »Aa«!« svarede Henrik Jensen. Og uden at sige et Ord mere svang han sig derpaa op paa Kamelen og begyndte at ride bort i rask Trav.

Brølende forsøgte Spolerius at løbe efter Kamelen, men han saa' snart, at han aldrig vilde naa den, da den tog nogle aldeles forskrækkelig lange Skridt. Da kastede han sig lige paa Hovedet i Sandet og græd og hylede og skraalede og tudede flere Timer i Træk af Forfærdelse over, at han skulde være ene i Ørkenen.

Endelig holdt han op, — fordi han ikke kunde tude mere. Han sad da en Tid og stirrede fortvivlet hen over Ørkenen, indtil han mærkede, at han var meget sulten, og tog sig en Tvebak af Posen. Men som han saadan sad ganske ene og forladt i den store, tavse Ørken og gnavede paa denne Tvebak langt borte fra alle Mennesker, da kom han til at tænke paa, hvor godt hans Moder havde sørget for ham der hjemme, og hvor mageløs god og rar hun al Tid havde været imod ham paa alle mulige Maader, og at hans Fader havde været akkurat lige saa god imod ham, og saa begyndte han at længes efter dem — langt mere end i Lukafet i »Svanen«, aa, saa umaadelig voldsomt, at han maatte sætte Tvebakken fra sig og græde højt af Længsel, — for han kunde dog græde endnu mere. Han tudede og græd for Fader og Moder, som han aldrig mere vilde komme hjem til og faa at se; for hvordan skulde han kunne komme bort fra denne Ørken med alt det meget Sand? Og han tudskraalede paa samme Tid endnu mere over noget andet; for han maatte hele Tiden tænke paa, at det alt sammen var hans egen Skyld, fordi han aldrig havde villet dy sig der hjemme, og den Tanke fik ham til at hyle i vilden Sky. Først nu, paa Ørkenens Sand kom han rigtig til Eftertanke over sig selv og alle sine gale Streger.

Det blev en højst sørgelig Dag, som gik hen i bare Graad og Længsel og Elendighed og Bedrøvelse; hele Dagen igjennem fik han kun spist en halv Tvebak. —

Lige med ét blev Sandet omkring ham ganske rødt, og da han skulde se, hvad det var, saa var det Solen, som var ved at gaa ned og kastede sin straalende, røde Aftenglans vidt og bredt hen over den store, tomme Ørken. Aldeles ude af sig selv af Forskrækkelse saa' han paa Solen. Naar den var nede, vilde Natten komme, vidste han, og

saa skulde han sidde ganske ene i det sorte Mørke i den skrækkelige Ørken, det var dog endnu det allerforfærdeligste! Da brast han i en Graad, som var endnu værre end nogen af de mange tidligere; han var lige ved at tude sit Hoved itu af Bedrøvelse over, at han havde været saa slem, at det nu gik ham saa frygtelig galt.

Men hvad var det! Han syntes, der kom nogen. Hurtig saa' han op, — dér stod Henrik Jensen foran ham i Aftenrøden, som farvede Henrik Jensens hvide Dragt rosenrød, saa at han saa' ganske dejlig ud. Lidt fra stod Kamelen.

»Aa, Henrik Jensen —!« jamrede Spolerius. »Aa, tag mig bort her fra! Lad mig endelig komme hjem! Jeg vil al Tid — — jeg skal aldrig — aa, jeg lover — aa, tag mig, tag mig blot! Aa!«

Han kunde ikke tale sammenhængende af bare Forskrækkelse og Elendighed, han kunde ikke en Gang rejse sig; han krøb paa alle fire hen til Henrik Jensen.

»Naa, Spolerius,« sagde Henrik Jensen, »du mangler jo bare en Hale for at logre for mig som en lille Hund. Ja, nu er du bleven artig, det kan jeg se paa dig. Du behøvede altsaa kun én Dag i Ørkenen for at komme dig, — maa jeg gratulere dig, min kjære Spolerius! Ja, saa kan vi jo rejse hjem igjen!«

»Aa! Tak! Tak!« raabte Spolerius og fór op og gav sig i sin store Glæde til at hoppe og springe som en Frø, der var fuld.

»Ja, ja! Ja, ja! Kjære Ven! Hold nu lidt op med den Djævledans og hør et fornuftigt Ord!« sagde Henrik Jensen. »Ser du, der er noget, som hedder en Forsigtighedsforanstaltning, og det er nu saadan en Forsigtighedsforanstaltning, naar jeg lover at tage dig om Bord igjen i »Svanen«, men føjer til, at det er — paa Prøve. Forstaar du?«

»Jeg skal nok være rigtig god!« sagde Spolerius.

»Ja, deri er jeg aldeles enig med dig,« sagde Henrik Jensen. »Men saa er der endnu en Forsigtighedsforanstaltning, som vi ikke maa glemme. Nu skal du se! Nu tømmer vi først din Pose!«

Med disse Ord tog Henrik Jensen Posen og hældte Tvebakkerne ud paa Sandet.

»Disse Tvebakker vil vi lade ligge til Løverne,« sagde han, »der kommer maaske nogle af dem her forbi i Nat.«

Det gøs i Spolerius, saa han maatte gribe fat i Henrik Jensens hvide Buxer med begge Hænder.

»Og saa,« sagde Henrik Jensen, »saa fylder vi Posen med Ørkensand og tager den med hjem.« — »Jeg skal sige dig, hvorfor vi gjør det,« vedblev han, medens han fyldte Sand i Posen. »Ser du, gode Spolerius, — — ja, jeg tror slet ikke, det vil indtræffe, men jeg siger kun, at, naar du nu er kommet hjem igjen, hvis du saa nogen Sinde igjen skulde blive angrebet af din gamle, farlige Sygdom, saa tror jeg, at du vil blive kureret i en Fart, saa snart din Moder blot hælder lidt af dette Sand ud paa Gulvet, og du kommer til at tænke paa Ørkenen. Men selv om Sandet aldrig bliver brugt, hvad jeg som sagt haaber, det ikke

Chr. J. Cates litth. Etbl. Kjøbenhavn.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

gjør, saa kan det alligevel ikke skade at tage det med hjem; det vil al Tid være en ganske aparte Erindring. — Se saa, nu er Posen fuld. Saa er her heller ikke mere for os at gjøre; her er jo ingen at sige Farvel til. Lad os saa komme op paa Kamelen!« —

Det var et mageløst glædeligt Øjeblik for Spolerius, da han igjen sad hos Henrik Jensen paa Kamelen, og Dyret satte af i det hurtigste Kameltrav, der gives. Den Ridetur ud af Ørkenen og tilbage til Stranden, den glemte han aldrig, dertil var den alt for fornøjelig og alt for mærkværdig. Den nedgaaende Sol luede og funklede, Ørkenen glødede som et Ildhav, og Kamelen kastede en forbavsende Skygge hen ad Sandet, medens den brugte sine lange Skanker og hurtig og let førte Spolerius og Henrik Jensen gjennem de vidunderlige Aftenlandskaber, som man kun ser i de allervarmeste Lande.

* * *

Og nu Hjemrejsen — ja, den blev rigtignok noget helt andet end Udrejsen. Spolerius boede i Henrik Jensens egen, elegante Kahyt, hvor der var rødt Fløjel paa alle Møblerne, og hele »Svanens« Mandskab blev han gode Venner med paa en halv Time. Han havde en Snøre agter ude og fangede de besynderligste Fiske, som leve i de varme Vande, og han fodrede Maagerne med Brød, saa de sværmede om ham som Duer. Han besøgte Appelsinernes Land, hvor »Svanen« laa i to Dage og tog Frugt ind. Og i haardt Vejr stod han nok saa rask og flink paa Dækket ved Henrik Jensens stærke Haand og lo, naar en Bølge sprøjtede hen over ham og saltvandsvaskede ham; det gjorde heller ikke noget, for han havde da en lille Oljetøjs Dragt paa, som Henrik Jensen havde ladet sy til ham til Brug i slemt Vejr. Ja, alt om Bord i »Svanen« var nu forandret paa det glædeligste for ham, — om det saa var den engelske Kok, saa viste det sig nu, at han talte flydende Dansk.

Og Spolerius's Opførsel — den var ogsaa forandret paa det glædeligste. Henrik Jensen havde jo kun taget ham med »paa Prøve;« men det gik udmærket fortræffelig med ham i alle Henseender, han var bleven aldeles forvandlet i Ørkenen, han spolerede aldrig mere noget. Selv da han sad til Bords med Henrik Jensen, mens de sejlede over den spanske Sø, og Skibet rullede i den stærke Søgang, saa Glas og Kopper og Tallerkener dansede om mellem hverandre, og man meget nemt kunde komme til at slaa noget i Smadder, selv da var han saa forsigtig, at alt gik vel. Da sagde Henrik Jensen ogsaa, at »nu havde han bestaaet sin Hovedexamen«. —

Saa kom der en herlig Dag, den bedste Dag, Spolerius nogen Sinde havde oplevet. En Søndag i smukt, stille Vejr nærmede »Svanen« sig et Land. Henrik Jensen hilste ad det med sin Kaptajnskaskjet med Guldsnoren om og sagde til Spolerius: »Der har vi gamle Danmark igjen! Huen af, min Dreng! Mindre kan det ikke være.«

»Nu har de faaet Efteraar her hjemme,« vedblev han, »Skovene er gule. Kom her og kik i min lange Kikkert, Spolerius, saa kan du se det!«

Og »Svanen« sejlede videre saa stolt som en virkelig Svane. Ud paa Eftermiddagen kunde man se Taarnene og nogle af Husene i Spolerius's By. Henrik Jensen stod just og viste Spolerius dem, da han med ét satte Hænderne op ved Munden og raabte hen over Søen med dundrende Kraft: »Gamle Ven!«

Og ganske rigtig — der kom en Baad, og i den sad Spolerius's Fader og Moder og Tante Dagmar. De vare tagne ud for at hilse paa det hjemkommende Skib.

Medens Baaden kom nærmere og nærmere, saa' Henrik Jensen ud, som om han vilde sige noget meget fornøjeligt, og da den var helt henne ved Skibet, sagde han med høj Stemme: »Her kommer vi med en Ladning søde Appelsiner og en meget sød Dreng!«

»Hurra for »Svanen« og dens udmærkede Kaptajn!« svarede Spolerius's Fader fra Baaden og svang sin Hat.

»Længe leve!« raabte Henrik Jensen og viftede med sit røde Silkesøndagslommetørklæde, og Spolerius svang sin Hue aldeles ellevild af Glæde.

Medens Flaget fløj op til Toppen af Masten, steg Spolerius's Familie om Bord i »Svanen« for at sejle med ind til Byen.

Et Par Timer efter var Spolerius igjen i sit Hjem. Han fik en dejlig Hjemkomst. Huset var pyntet, som om der skulde være Selskab, og alle vare uhyre glade over at se ham igjen; Kokkepigen var saa glad, at hun maatte tørre Øjnene i sit Forklæde.

Som de nu sad ved det festlige Aftensbord, tog Spolerius's Fader sit Glas og sagde: »Hør nu, min gamle Ven Henrik Jensen! Det siger jeg dig, og det siger min Kone dig ogsaa, at af alle de smukke og dyre Foræringer, du har bragt os fra dine Rejser, er det dog din aller-allerbedste Foræring til os, at du har bragt os en artig Dreng. Skaal, gamle Ven! Og Tak! Tak!«

Henrik Jensen saa' meget fornøjet op fra et Stykke Æblekage, som han just var i Færd med, og klinkede og svarede: »Naa, ja, gamle Ven, det kan jo baade være meget kjønt og meget smukt sagt som saa meget andet, man siger mellem Aar og Dag. Men hvis jeg nu ogsaa skal sige noget til dig og til din mageløse Kone, saa vil jeg sige, at der godt kan blive en flink Sømand af jeres Dreng, hvis han da ikke skal være noget udmærket paa Landjorden. Jeg foreslaar, at hele Bordet drikker hans Skaal!«

Saa klinkede de alle med Spolerius og drak hans Skaal. Det var en munter Aften.

Til sidst var Spolerius imidlertid bleven saa træt og søvnig efter Dagens mange Begivenheder, at det var bedst for ham at trække sig tilbage, og hans Moder fulgte ham derfor ind i Sovekammeret. Men saa snart han kom der ind, blev han strax lysvaagen igjen ved at se, at der vajede et Danebrogsflag over hans egen, lille Seng, — saa megen Stads havde han ikke ventet. Han kunde ikke faa Øjnene fra Flaget, mens han klædte sig af, og da han endelig var kommen op i sin Seng, tog han sin Moder om Halsen og sagde: »Moer, tager du det Flag bort igjen, eller kan det faa Lov til at blive staaende der al Tid?«

Chr. J. Cato, lith. Ethl. Kjøbenhavn.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

»Det skal blive!« svarede hans Moder. »Det skal det rigtignok! Derfor har jeg syt det. Jeg har saa tit ønsket, at du skulde have vort smukke Flag over din Seng, — det passer saa godt for en dansk Dreng! Men saa længe du var Spolerius, gik det jo ikke an; men nu — ja, nu vil du og jeg glæde os over Flaget hver Aften og hver Morgen — God Nat, min egen, kjære Dreng!«

Jmk

FOT 159641